Emil Brumaru

Infernala comedie

— *Sonete* – cu un fragment dintr-o epistola a autorului către Şerban Foarţă şi cu 15 scanografii de acesta

„*Dragă Şerban*.

Cu poezia o duc nasol. Îmi ies numai sonete pornolirice. Am scris, dintr-un ciclu pe care-l proiectez în patru părţi, Iubita se cacă: *Trebuie să mai scriu*: *Julieta se fute, Julieta se pişă şi Julieta mănâncă şi bea. E normal, nu*?

* * *

Te rog să citeşti scrisoarea şi Miei, cu glas tare. Pentru demitizarea cuvintelor tabu!!!

Te îmbrăţişează cu un suflet portocaliu şi dovlecoid.

Al tău batarnic şi prea scorburos

Emil

16. IX.1979".

Infernala comedie / Sonet I

Nu-i alifie mai de preţ
Şi nici mai reavăne dantele.
Mai iute nu ţâşnesc săgeţi.
Mai calde nu-s la gât mărgele.
Şi nici brăţări nu sunt mai moi
De atârnat la laba mâinii.
Şi nici mai delicate ploi
Nu-i pot muia iubitei sânii.
Şi nicio candela mai grea
Nu-i ca aceea care-mi poartă
Uleiul sfânt şi roua mea.
Oh, niciun zeu n-ar şti să-mpartă
Cu-atâta dărnicie viaţa
Albă şi groasă ca dulceaţa!

Infernala comedie / Sonet II

Iubito, raiul tău cel strâmt
Şi-adânc şi laic dintre fese.
Îmi ceri, mişcând genele-ţi dese.
În versuri proaspete să-ţi cânt.
Ci eu, nemernicul ce sunt.
Storc din căpşuni ulei sub prese.

Făţarnic ceru-ntind pe mese
Şi din aluatul cel mai blând
Îţi fac pâinişe lungi şi drese
Cu cânepă şi-apoi, roşind.
În timp ce-n flori umedă iese
Pe lume roua din pământ.
Pun îngerii să ţi le-ndese.
Plini de evlavie şi-avânt.
În curul rozbombat şi sfânt!
Infernala comedie / Sonet III
O, vremurile când eram ferici!
Timpul curgea ca pişălăul, moale.
În ale zile de-alabastru oale;
Oh, castronaş, uh, pămătuf, ah, brici
Cu care mama îşi râdea sub poate.
Împrăştiind prin casă floci unici.
Buzele moi ca nişte balamale
Şi ciucureii creţei găurici.
Încât făceam la gură dalbe bale
Şi ne băgam în pivniţe prin gârlici
Ca să ne futem dulce fii cu fiici
Şi-apoi c-un degeţel plin de fecale
Să desenăm pe zidurile pale
Un milion de pule şi înfrânţi lindici!
Infernala comedie / Sonet IV
De vrei să-ţi fie faţalie
Precum e pieliţa de crin.
Oh, suge-mă şi cu-alifie
De-amor pe-obraji unge-te lin
Dar de vrei fese bulbucate
Mai albe decât lebăda.
Scula-mi de-o mie de carate
Primeşte-o între ele, grea.
Şi sârguieşte-te să-ţi intre
Cât mai adânc, pe burtă stând
La margine de pat, cuminte
Şi-mbujorată, până când
Vei clipoci-n celeste sperme

Asemeni unei mlaştine eterne…
Infernala comedie Sonet V
Scârbit de câte toate
Se-ntâmplă-n lumea asta.
Azi dimineaţă-n perne
Mi-am răsucit nevasta
Cu faţa-n jos şi-n locul
Cel tainic dibăcie
Am pus să întrentreaga
A mea grea bărbăţie.
Apoi am întrebat-o:
„Îţi place când în tine
Lucrează diamantul?”
Ea îmi răspunse: „Bine
Mă simt atuncea, dragă;
Parcă aş fi o fragă!!!”
Infernala comedie / Sonet VI
Chiloţii tăi murdari mi-s dragi.
Oh, să-i miros smerit mă-ncumet;
Vreau milaneza lor pe suflet.
În gură spuma-le de fragi;
Să-i fâlfâi, sfânt drapel, în vântul
Unor măceluri de lighean;
Când mor să-mi puneţi pe mormântul
Proaspăt chiloţi purtaţi de-un an!
Dar cât sunt viu, blazon să-mi fie.
Mânjiţi de menstruaţii, sperme.
Pişaturi blonde şi lălâie.
Căcaturi aburind eterne.
Şi-anume găuriţi să-ţi intre.
Făr a-i da jos, orice în vintre!!!
Infernala comedie / Sonet VII (*neterminat*)
Ţi-e trupul scos din muzici
De flaute subţiri
De-aceea de popoul
Tău singura te miri
Că ţi-e atât de mare
Şi-atât de despicat

Când iese lin din rochii
Pe-o margine de pat
Şi de ruşine-obrajii
Şi fesele-ţi se fac
Mai roşii decât floarea
Cea roşie de mac…
…
…
Infernala comedie / Sonet VIII
Ieri sora ta mai mică
M-a luat uşor de mână
Şi-a început să-mi spună
Cu glas de rândunică:
„Eu ştiu să sug mai bine
Decât oricine-n lume.
Cu limba pot susţine
Pe vârful roz dulci spume
Şi-n poponeaţa-mi albă.
A continuat în şoaptă.
E-o găurică dalbă
Care clipind te-aşteaptă
Să vezi cât e de-adâncă".
Apoi porni să plângă…
Infernala comedie / Sonet IX
Ţi-s bucile frumoase ca două fenomene
Cereşti ce se întâmplă o data-ntr-un mileniu.
Pe hărţile stelare ţi le-a-nsemnat alene
Cu mâna lui buimacă de pofte dulci un geniu.
Şi sânii ţi-s cu piscul în nori când stai pe spate
Întinsă în grădina din dosul casei vechi.
Picioare lungi, în carne de trandafir lucrate.
Crăceşti, semeaţă nimfa, până la şapte leghi!
Şi-n pizda ta se-adună toţi fluturii din lume.
Bolnavi să-ţi soarbă-n trompe nectarul ce-l secreţi.
Ţi-o-mpotmoleşte roua, ţi-o bate-n groase brume
O toamnă-mbolnăvită de-albeaţa pe pereţi.
Ci eu, să te cutremur, îţi picur din ibricul
Cel falnic de alamă, cu ceai rusesc, lindicul!

Infernala comedie / *Sonet X* (*neterminat*)
În asuprire blândă o să te ţin de-acum.
Din pat tu nicio clipă n-ai voie să cobori!
O să-ţi aduc pahare de apă ca la flori
Şi de spălat calupuri chineze de parfum.
Şi pile cu zimţi trainici, şi forfecuţe reci
Cu care să-ţi faci unghii vestite la picioare.
Şi-o rază de lumină subţire ca să-ţi freci
Lindicul mic, topindu-i plăcerea dulce-n soare.
Şi-adesea ţi-oi da-n braţe chiar bărbăţia mea
S-o mângâi lin cu limba ta proaspătă şi aspră.
Şi uneori, când roua apasă-n geamuri, grea.
În zori spuziţi de ziuă, vei suferi pedeapsă…
…
…
Infernala comedie / *Sonet XI*
Tamariuşka, sub plăpumi din puf de ibis dă-mi.
Cu sclifoseli de ţaţă, flocii bogheţi de zână.
Cu limbuliţa-ţi rozăă tu sufletu-mi afână.
Tristeţea îmi atârnă în praf ca un ţărţăm
De catifea adusă prin zloata cu rădvanul
Din Ţarigrad. Oh, Doamne, nu-s struguri în comerţ
Mai proaspeţi decât ţie îţi este-n zori curanul
Îmbrobonat de vise. şi-atunci de ce mă cerţi
Că-l jinduiesc şi-l caut ca să-l sărut intim?
Jucându-ne de-a iadul cu draci şi cu cazane
De smoală, mădularul meu hai să-l clocotim
De viu între aceste dulci buci aliotmane
Pân’ n-o să mai rămână dintr-însul decât numai
Divina clăbuceală de-amor ce-o face spuma-i!
Infernala comedie / *Sonet XII*
Ţii minte când erai elevă şi îţi umpleam de dimineaţă
Viaţa cu perlata-mi sevă?
Apoi plecai prin frig şi ceaţă
La şcoala unde diriginta.
Simţind mirosul, te chema
În cancelarii şi plăcinta
Pizduţei blând ţi-o dăscălea

Şi te lăsa pe urm-acasă
Ca să mă sugi. Ci tu-i spuneai
Că altfel nu poţi fi voioasă.
Oh, noi trăiam atunci în rai.
Şi totul nu era nimic
Faţă de sacrul tău lindic!
Infernala comedie / *Sonet XIII*
Dac-ai avea, iubito, acelaşi cur bombat
Ce-ţi tremura acuma vreo zece ani în urmă
Sub fusta de-o pălmuţă, te-aş priponi de pat
Să fii a mea, dar numai a mea ci nu în turmă.
Şi-n iesle de Murano ţi-aş da doar chifle moi
Să ţi se facă buca mai plină şi mai dulce
Şi-o dată la trei zile şi-un kilogram de-oloi
Ca sânii dup-aceea în căni să ţi-i pot mulge.
Şi te-aş plimba pe preşuri numai în patru labe
Şi-n gură cu zăbala de vechi mărgăritare
Să se-ntărească muşchii în locurile slabe.
Şi ţesălându-ţi părul din cap şi-ntre picioare
Ţi-aş da-ntr-o seară drumul prin casa încuiată
Dac-ai avea, iubito, oh, curul de-altădată!
Infernala comedie / *Sonet XIV*
În curul tău căcatul stă moale şi gălbui.
Beşica-ţi este plină de al urinei ud.
Dar ochii, nori în gene, sunt că ai nimănui.
Urechile, sub bucle, muzici cereşti aud.
Ţi-e pizda puturoasă ca o scrumbie rea.
Lindicul ţi se zbate întruna, scurt şi gros.
Dar sufletul tău palid culcat e o lalea
În dup-amiaza blondă pe o mătase roz.
Şi-n gură-ţi putrezeşte sperma ce-ai supt-o ieri
Şi între sâni de-asemeni de sperma eşti pătată.
Dar tu, cea mai moţată şi zâna-ntre muieri.
Păşeşti prin praful lumii ca de-un zefir purtată.
Şi-n degete ţii varga minunilor din rai
Deşi ţi-e gândul numai la pulele de cai!
Infernala comedie / *Sonet XV*
Iubito, câte pule-n viaţă

Ai supt atâţia crini ţi-aduc
Plini de stamine ca de-o ceaţă.
Oh, spumele ce fac clăbuc
În gura ta cu buze groase
Când, în genunchi, coaie goleşti!
Oricât ai fi tu de pizdoasă
Nu vreau să-ţi strâng lindicu-n cleşti.
Ci-ţi cer din nou, la geam proptită
În coate, bucile să-ţi caşti
Şi c-o plăcere infinită.
Până la ouăle-mi de Paşti
Să mă înfuleci graţioasă
În curul tău de nimfă grasă!
Infernala comedie / *Sonet XVI*
Iubito, deşi eşti pizdoasă
Cât patru iepe la un loc
Încât chiloţii de mătase
Stau să-ţi plesnească de-atât floc;
Deşi lindicu-ţi bate-ntruna
Ca un ceasornic bine-ntors
Şi sfârcul ţâţelor, cât pruna.
Zvâcneşte-n alfabetul Mors.
Eu vreau popoul, aplecată.
Încă o dată să-ţi despici
Şi pe portiţa-nmiresmată
A strâmtei tale găurici
Să intru până ce căcatul
Mă va opri, proptit de-a latul!
Infernala comedie / *Sonet XVII*
Ţi-s bucile crescute frumos cum cozonacii
Lucraţi în drojdii bune; şi-s rumenite blând.
Şi pizda ta miroase, când îţi desfaci lin cracii.
Cădelniţând cu dânsa smirnele calde-n vânt.
A fir de voinicică păstrată-ntr-o scriptură
De-un popă prins cu mâna sub poate la femei.
Saliva ţi se-ngroaşă ca o smântână-n gură
Căci ai, crestată-n simţuri, cerescul obicei.
Cu buzele răsfrânte, carâmb de cizmă moale.

Bărbaţilor de-a strânge al treilea picior.
Chiloţi cu epolete de mareşal la şale
Porţi tu pe curu-n lupte atotbiruitor.
Şi-n văile adânce stă gros şi copt ca spicul
De grâu mănos în toamnă, cât vrabia, lindicul!
Infernala comedie / Sonet XVIII
Cât de adânc ţi se despică.
Iubito, carnea-n două buci
Având la mijloc găurică
Extatică prin care-mi sugi
Vlaga şi sufletul din mine
Şi cât de gingaş te apleci
Ca să-mi arăţi cum se cuvine
Portiţa tainicei poteci.
Când trupul cald, scos lin din rochii.
Ca într-un basm aliotman
Mi-l dărui. Oh, Allah, cu ochii.
Din cer, te-ar fute pe-un divan
Cu arcuri de oţel ce-ţi saltă
Curul în slava lui înaltă!
Infernala comedie / Sonet XIX
Ce desfătare, iarăşi curul cu locuri dragi
Lin ridicându-ţi fusta şi sprijinită-n coate
Pe un pervaz, mi-l dărui ca pe o bunătate.
Uitându-te afară şi mestecând posmagi.
Şi fiindcă ţi-e ruşine un pic de ce îţi fac
Vorbeşti cu o vecină ce-ntinde rufe-n curte
Şi scrii chiar cu creionul reţete pentru turte
În timp ce eu cu mâna blând bucile-ţi desfac.
Şi-atunci când plin de rouă, fără să ştiu nimica.
Mă bălăcesc în tine ca-n troace dulci moi porci.
Tu râzi şi-i spui vecinei că-i gata mâncărica
De fiert, şi din fereastră alene capu-ntorci
Băgându-mi limba-n gură, tot sufletul să-mi sugi.
Şi-ţi scoţi, înfierbântată, piciorul din papuci.
Infernala comedie / Sonet XX
Gospodăria noastră are boboci de raţă
Şi porci ce dorm la umbra dovlecilor în floare.

Cu noaptea-n cap şi-n suflet cu-amor, de dimineaţă
Ne-om răsfăţa. Sărutu-ţi întâi, între picioare.
Lindicul mic şi gângav şi bagu-ţi degeţelul.
Pentru a-ţi aduce-aminte la ce-ai să-l foloseşti.
În curul alb şi mare, pe urma, ah, tot felul
De dragi şi dulci poziţii vom lua-n adânci caleşti.
Şi-un surugiu cu biciul pe cele şase iepe
Ale simţirii sta-va pân'om ajunge lin
La hanu-n care roua să sfârâie începe
Pe foi de obligeana şi se preface-n vin.
Şi ne-om întoarce iute căci ne aşteaptă treaba:
Tu să-ţi pliveşti ciorapii, eu să car floci cu roaba.
Infernala comedie / *Sonet XXI*
Oh, nu te uita în oglindă
La curul tău gras ca un miel
Căci s-ar putea să se-ntâmple
Să vrei să-ţi bagi degetu-n el
Sau, şi mai adânc, melesteul
Cu care faci foi de aluat;
Oh, nu te uita în oglindă
Ci vino cu dânsul în pat.
Sub plăpumi sfinte şi dă-mi-l
Rotund şi gustos ca pe-un caş.
Cu limba să-i simt găurica.
Strângându-l la piept pătimaş
Şi lasă-mi-l mie de-a pururi.
Cur veşnic slăvit între cururi!
Infernala comedie / *Sonet XXII*
Adu-ţi prietena în casă.
Iubita mea, dezbrac-o blând.
Culc-o pe perne de mătase
Şi-n gura-i fragedă pompând
Saliva ta, cu degeţelul
Lindicul freacă-i-l puţin
Şi o să stea precum mielul
Când eu în camer-o să vin.
Şi-o să se lase-ncet întoarsă.
Tu fesele o să-i desfaci

Ca-n găurica-i de dor arsă
Cu mâna scula mea să-i bagi.
Şi-apoi, de-a lungul şi de-a latul.
Vei linge de pe ea căcatul!
Infernala comedie / *Sonet XXIII*
Ţi-e curul alb ca o lumină
De dup-amiază pe pereţi
Şi-n goliciunea lui haină
Ce-atât de mândră mi-o arăţi.
Înfiptă-n găurica-ţi creaţă
Porţi floare de nu-mă-uita.
Cine ţi-o vede-o dată-n viaţă
Rămâne ca o catifea
De moale şi nu mai trăieşte
Dacă nu eşti a lui pe veci.
Oh, simt din suflet cum îmi creşte
Un vânăt crin când te apleci.
Trăgând în sus rochia-ţi caldă.
Şi crinu-n curul tău se scaldă!
Infernala comedie / *Sonet XXIV*
Te tăvăleşti în sperma ca iepele în iarbă.
Ca ele ridici cracii la cer şi nechezând
De fericire-n suflet laşi florile să-ţi fiarbă.
Grini aprigi rupi cu dinţii din fragedul pământ.
Şi îţi despici, smintită, cu mâinile-ţi subţiri
Curul mănos ca locul iubirii să se vadă
Mai bine şi-n oglindă tu singură te-admiri
Ca pe-un nămete falnic şi proaspăt de zăpadă
Ce are-n mijloc focul unei gheene-adânci
În care numai dracul cu furca lui pătrunde.
Te tăvăleşti în iarba şi sperma o mănânci
Îngenuncheată-n pulberi la coaiele-mi cărunte.
Şi-ţi tremură lindicul şi limba ţise-ncleie
Când îmi desfaci prohabul, slăvita mea femeie!
Infernala comedie / *Sonet XXV*
O, astăzi nu-ţi mai trage pe curul dalb chiloţii.
Vreau să ţi-l fut întruna, din zori şi până-n seară.
Şi dacă găurica va-ncepe să te doară

De-atât amor, ţi-oi unge-o cum osiile roţii
Se ung c-o pană moale de gâscă jidovească
Muiată în untură albastră de balenă
Şi-apoi şi mai amarnic, zglobii şi fără jenă.
Ne-om fute la fereastră ca lumea să privească.
Şi-ncet-încet, pe stradă, cu toţii se vor fute.
Dudui vor sta la casse cu bucile-n ghişee
Şi blonde taxatoare prohabe-or să descheie
La domnii din tramvaie, sugându-i cât mai iute.
Până coboară-n staţii şi şcoli întregi de fete
Îşi vor freca, la tablă, lindicele cu crete.
Infernala comedie / Sonet XXVI (*tamaretă*)
Oh, tu te-ai fute şi cu ochii.
Atât de alb şi-aliotman
Ţi-e trupul cald scos lin din rochii
Pe-al dup-amiezii blond divan.
Oh, tu te-ai fute şi-ntr-o nară
Şi în cealaltă – atât de-adânc
Doreşti să mă miroşi spre seară
În iarba moale-a unui crâng.
Oh, tu te-ai fute şi-n ureche.
Suav timpanele să-ţi uzi
C-un cântec fără de pereche
Ce-atât de mult vrei să-l auzi.
Oh, tu te-ai fute şi la ceafă.
Prinzându-ţi părul buclucaş
În cea mai de safir agrafă…
Ci eu te fut în pizdă, laş…
Infernala comedie / Sonet XXVII (*tamaretă – variantă*)
Tamariuşka s-ar fute şi cu ochii
Când nu-i pot scoate trupul cald din rochii.
Tamariuşka s-ar fute şi-ntr-o nară
Şi în cealaltă, mai ales spre seară.
Tamariuşka s-ar fute şi-n ureche
Spre a-mi simţi-n timpan cântarea veche.
Tamariuşka s-ar fute şi-ntre ele.
Acele moi şi albe dulci mamele.
Tamariuşka s-ar fute şi la coate.

Lipindu-şi braţ de antebraţ cât poate.
Tamariuşka s-ar fute şi la ceafă.
Prânzindu-şi parul tragic c-o agrafă.
Tamariuşka s-ar fute şi pe şira
Spinării, mlădiindu-se ca lira.
Şi la picioare şi la mâini, pe rupte
Tamariuşka-ntre degete s-ar fute.
Şi dacă în genunchi c-un bici i-ai cere.
Tamariuşka s-ar fute şi-n viscere!
În inima-i cu patru cămări pline
De spermă clipocind în valuri line.
Tamariuşka s-ar fute, de-i desfaci.
Şi-n creierii dilii cu creţuri dragi.
Şi-n splină, şi-n rinichi, şi în ficat
Tamariuşka s-ar fute ne-ncetat!!!
Infernala comedie / Sonet XXVIII
Când doamna Mericeanu, şotie de-arhitect.
Se întâlneşte-n piaţă cu doamna Ivanov
Ce este chelneriţă, secrete dulci de-alcov
Îşi spun fiindcă ele se înţeleg perfect.
„Oh, zice Mericeanca, as noapte, pe la trei.
Mi s-a sculat lindicul; şi ce puteam să fac?
M-am dus până-n cămară şi cel mai lung ardei.
Ştii, cornul caprei, dragă, ce-i bun pentru stomac.
L-am luat şi-aproape-o oră cu dânsul m-am frecat".
„Vai, ce coincidenţă, răspunde Ivanova.
Căci şi la mine-aş noapte lindicul s-a sculat!
Şi ce să fac? căţelul, ştii tu, cel Terra-Nova.
Ce-l am de la bunica, m-a lins până în zori".
O, Doamne! dă-mi candoarea acestor Mari Putori!
Infernala comedie / Sonet XXIX
Dacă-mi împrejmui iarăşi cu vorbe neputinţa
E ca-n popoul falnic al doamnei Ivanov.
Oh, lebăda cu care-s vecin cu locuinţă.
Doresc adânc să intru într-un crepuscul mov.
Când fiica ei, eleva, sosită de la şcoală.
Ar sta să ne privească şi-apoi s-ar dezbrăca
Şi dânsa, arătându-mi în poponeaţa-i goală

O mică găurica la fel ca la mama!
Şi poate că atuncea le-aş fute pe-amândouă.
Pe rând, ieşind din mamă şi-n fiica ei intrând.
Incit până la urmă nici pic de sperma-n ouă
N-aş mai avea, ci ele tot ar mai vrea, râzând.
Şi fiindcă nicio clipă nu aş mai fi în stare.
Surpat de-amor, le-aş linge, umil, între picioare.
Infernala comedie / Sonet XXX
Să stai pe pat, închis în casă.
Şi să visezi la dulci femei
Ce-obrajii bucilor îşi lasă.
Rumeni de-amor, rotunzi şi grei.
Blând sărutaţi de gura-ţi moale.
Ziua să treacă neştiut.
Să bei cafele virginale.
Un vechi roman să ai drept scut
Pe sufletul tău trist şi singur:
Eroi şi eroine dragi.
Să-ţi sorbi trecutul, lin, din linguri.
Ca pe o spumă bleu de fragi
Şi să adormi la ora şapte:
Vierme-n dulceaţa prunei coapte…
Infernala comedie / Sonet XXXI
Când doamna Ivanov
Ce este chelneriţă
Îşi scoate-a ei rochiţă
Şi chiloţeii mov.
Lăsând popou-i mare
Şi alb ca un nămete
De nea strălucitoare
Pe-un pat să se desfete.
Noi îl privim ca-n poze
Cum bucile-şi despică
Extatice şi roze.
Şi-n dalba-i găurică.
Ce s-o numesc nu preget.
Băgam, naivi, un deget!
Infernala comedie / Sonet XXXII

Ca viermii de mătase în frunze dulci de dud
Vom fojgăi, iubito, în patul nostru drag.
La naiba calendare din care zile fug
Ca dracul de tămâie. Oh, curul tău e-un mag
Ce îmi opreşte viaţa în albe după-amiezi
Între-afânate fese. În cap cu plăpumioară
Vom sta căci ţi-e ruşine tu singură să-ţi vezi
Popoul luat în braţe de mine-a mia oară.
Şi-om suge acadeaua plăcerilor pe rând:
Eu, brav lindic ce-şi saltă trufia-n coif de jar.
Tu, scula-mi preţioasă lucrată de-un fierar
Atât de fin'că simte cel mai uşor alint
Al limbuliţei roze ce-o joci în frâu. şi-ncet
Va creşte-n noi aluatul amorului secret.
Infernala comedie / Sonet XXXIII
Acum în calendarul lunii
Februarie e sărbătoare.
Spălând podelele cu râvnă.
Oh, îmi arăţi curul tău mare
Şi alb ce zace-ascuns sub rochii.
Tânjit minut după minut.
E timpul, când tu freci amarnic
Cu spălătorul, să ţi-l fut
Proptindu-ţi capul în ligheanul
Cu zoaie, şi intrat adânc
Între aceste buci celebre
Ce ca-ntr-un cleşte pula-mi strâng.
Să-ţi scormon, cum atât îţi place.
Ordura delicioasei cloace.
Infernala comedie / Sonet XXXIV
Azi nu-mi doreşti iubirea, la prietena ta grasă
Te duci, oh, o să faceţi o mie de figuri
Căci ea, cu buci crăpate, să o săruţi te lasă.
Virgină smiorcăită, sub chiloţeii puri
Şi-o să mâncaţi tartine, şi-o să vorbiţi de pule.
Încolăcite dulce, şerpoaice moi pe-un pat
Scârţâitor din arcuri de vis şi nesătule
O veţi chema pe mama ei cea cu cur bombat

S-o împletiţi în jocul de pizde şi popouri.
De subsuori, de ţâţe, de limbi şi de lindici.
În timp ce patefonul duioasele-i tangouri
Le va-nvârti-n odaia cu scaunele mici
Pân' la leşin. Şi-n urmă veţi adormi tustrele
În gurile căscate cu ciucuri de perdele…
Infernala comedie / Sonet XXXV (neterminat)
Tamariuşka, ţi-e curul bogat ca un nămete
De nea strălucitoare căzută lin pe pat.
Să mă scufund într-însul pios şi pe-ndelete
De-atât amar de vreme, visând, am aşteptat.
Ascunde-ţi capu-n perne şi lasă-mi-l în seamă.
Oh, nu-mi lua speranţa acestui fraged rai
Ce mintea mi-o orbeşte şi sufletul mi-l cheamă
Sprinţar când, maiestuoasă, chiloţii-n jos ţi-i dai.
Căci zilele mărunte, în calendare vane.
Pătate gros de muşte verzui s-ar perinda
Fără amorul tainic al aprigei bulboane
Ce-mi suge viaţa-n pâlnii adânci de catifea.
…
…
Infernala comedie / Sonet XXXVI
Ce bun e curul doamnei Ivanov
Când nu şi-l spală două săptămâni.
Şi între floci rahaţii vechi rămân
În ciucuri grei sub chiloţeii mov.
Şi cât de mult îi place ei atunci
Să şi-l arate la câte-un vecin
Ce-i intră-n casă, şi c-un lung suspin
Să se aşeze pe podele-n brânci.
Rugându-l dulce şi melodios.
Oh, nu cu pula ci c-un melesteu.
Anume pregătit să fie gros.
Să i-l slujească şi de-acela-s eu.
În timp ce ea ca râmase-ncovriga.
Învârt într-însul ca-ntr-o mămăligă.
Infernala comedie / Sonet XXXVII
La prietena ta grasă astăzi te duci din nou.

Ea, cu lindicu-n flăcări, ţi-a dat un telefon
Să vii să-i stingi dorinţa ce-o mistuie-n popou.
Băgându-i melesteul-ndulcit cu bulion.
Căci o să-ţi deie rochii şi bluze şi chiloţi
Şi creme delicate de faţă pentru uns
Dac-ai să-i faci cu limba şi degetul ce poţi
Şi ştii atât de bine în locul ei ascuns.
Ci tu i-ai spus: O pulă ţi-ar trebui acuma.
Vârâtă pân' la coaie în cur şi alta-n gură.
S-o sugi şi încă una, cu-asupra de măsură.
În pizda-ţi mlăştinoasă să-şi verse-n valuri spuma;
Şi poate cu trei pule în tine-o să-nţelegi
„Că vis al morţi-eterne e viaţa lumi-ntregi".
Infernala comedie / Sonet XXXVIII
Cu pula prăbuşită de-amor, iubita mea.
N-o să-ţi mai fut nici curul, nici pizda şi nici gura.
Ci-n dup-amiaza lungă doar limba-mi voi băga
În cele trei dragi găuri ce ţi le-a dat natura.
Cu curul voi începe, pe care-o să ţi-l ling
De blondă prăjitur-a căcatului tău dulce.
Apoi într-însul limba încet o să mi-o-mping
Ca gustul cel mai intim şi bun să mi-l divulge.
Pe urmă-n gura-ţi plină de dinţi frumoşi şi laţi
O să mă spăl, oh, limba de limb-o să se frece
Şi buzele mustoase vor trage cu nesaţ
Până-n gâtlejuri roua salivelor zevzece.
Şi în sfârşit în mlaştini de pizd-o să cobor
Spre a-ţi suge lin lindicul în pace şi onor.
Infernala comedie / Sonet XXXIX
Vom sta numai în casă, trântiţi şi legendari.
Sub plăpumi afinate. Răscoapte fudulii
O să mâncăm, prăjite în sânge, la grătar.
Urini gălbui de iapă vom bea-n pahare gri.
Şi trândavi ca o roua, n-om mai citi nimic.
Rotunzi între cearşafuri, cu sufletele-n sos
Liturgic, şi-ntre buze, eu, cu al tău lindic.
Tu, cu al pulei mele cap vânăt-mătăsos.
Şi-or trece dup-amize clocite-n ore dulci.

Şi-n frageda portiţă a raiului prea drag.
Când voi ajunge-n clipa în care fluturi rag.
Cu bucile-ţi, alene, vei prinde să mă mulgi.
Ci vom trăi ferice ca-n vechile scripturi
Vreo şase-şapte sute de ani, naivi şi puri.
Infernala comedie / *Sonet XL*, (*neterminat*)
Stai cocoloş în casă pe-un pat cu franjuri vechi.
Portocalii. Genunchii, cu mâinile, la gură
Ţi-i duci, trântit-alene pe una din urechi
Pe când cealaltă-ntr-însa vorbele-mi dulci le fură.
Căci nu mă vezi, cu faţa întoarsă la perete.
Ci doar m-auzi, iubito, cum îţi cerşesc suav
Curul semeţ şi aprig, cel despicat cu sete
În două buci mănoase de sufletu-mi bolnav.
Şi cel luat în braţe şi-atins ca o icoană
Cu degete smerite de-o rugăciune grea.
Oh, celuia ce-n clipa de-amurg îi pun coroană
De buze moi răsfrânte cu însăşi viaţa mea.
Infernala comedie / *Sonet XLI*
Ciudată-i roua sufletului meu! Nu piere. Deşi-i vânt şi e-n amiază
Ea se îngroaşă şi se-nsmântânează
Ca-ntr-un ulcior preabunul Dumnezeu.
De-aceea când tu-i simţi adânc în gură
Gustul sălciu îţi pare că apuci
Un heruvim de aripi care-ndură
Cu vârful limbii nimbul să-i distrugi.
Şi-aş vrea să ne-nălţăm din pat la raiul
Cu flori stufoase, fluturi gâlgâiţi
De şerpişori, spre a ne duce traiul
Şi-a ne mânca preapofticioşi mălaiul
Prin site strecurat de Sfinţi Părinţi…
Infernala comedie / *Sonet XLII* (*elogiul iubitei ideale*)
Ţi-am mirosit căcatul: doar raiul are flori
Atât de parfumate pentru a-ndulci-n somn sfinţii;
Ţi l-am gustat: doar roua alcoolică din zori
Învie-n mine astfel de-adânc puterea minţii;
Şi l-am mâncat: iubito, ce har dumnezeiesc
S-a pogorât asupră-mi în clipa longilină.

Pe urmă chiar pişatul ca dintr-un crin regesc
Sorbitu-l-am şi-n suflet potop e de lumină.
Sunt Geniu, văd Ideea, aud celeste lieduri
Și toate-s datorită acelui straniu fast
De floci şi buci crăpate când, laica, sub ziduri.
Cu fusta-n cap, pe vine, te caci iconoclast!
Și-apoi, tot universul scoţând din întuneric
C-un curcubeu în spume fierbinţi, te pişi feeric!
Infernala comedie / *Sonet XLIII*
Mi-am cheltuit talentul în lubrice sonete
Cum fluturii-şi dau praful aripilor pe mâini
Netrebnice. Ajunge! Sufletul meu, ţi-e sete
Din nou roua-n tăpşane de lobodă să-ngâni?
Îţi place iarăşi bruma topită-ncet pe case
Loiale-n care sânul femeilor e sfânt?
Hai să luăm o lungă vacanţă de mătase
Cu păpădii suflate de-obraji rotunzi în vânt.
Să ne încânte raza căzută-n magazie
Pe-un vraf de ziare rupte ca pe un tron de crai
Și să-mbrăcăm poteca în crini căci o să vie
Sunând din cești spre seară dulapul cel bălai
Îmbrobonat de-ardoarea de a-mi închide-ntr-însul
În mari bucăţi albastre de zahăr candel plânsul.